

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Dato: 11. april 2011
Kontor: Procesretskontoret
Sagsnr.: 2010-740-0492
Dok.: TBJ40960

Forslag

til

Lov om ændring af retsplejeloven og lov om retsafgifter
(Forhøjelse af beløbsgrænse for den forenklede inkassoprocess)

§ 1

I retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1237 af 26. oktober 2010, som ændret ved § 1 i lov nr. 404 af 21. april 2010, § 2 i lov nr. 718 af 25. juni 2010, § 2 i lov nr. 1549 af 21. december 2010 og § 2 i lov nr. 1552 af 21. december 2010, foretages følgende ændringer:

1. I § 477 a, stk. 1, 1. pkt., ændres »50.000« til: »100.000«.

§ 2

I lov om retsafgifter, jf. lovbekendtgørelse nr. 936 af 8. september 2006, som ændret bl.a. ved § 2 i lov nr. 518 af 6. juni 2007, § 3 i lov nr. 718 af 25. juni 2010 og senest ved lov nr. 1550 af 21. december 2010, foretages følgende ændringer:

1. § 1, stk. 1, 2. pkt. ophæves.

2. I § 1 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Stk. 1 og 2 gælder ikke, når retssagsbehandling indledes på grundlag af et betalingspåkrav i medfør af retsplejelovens § 477 f, 1. pkt., jf. dog § 3, stk. 5.«

Stk. 3 bliver herefter til stk. 4.

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

3. I § 15 a, stk. 1, indsættes efter »betalingspåkrav«: », som angår højst 50.000 kr.,«.

4. § 15 b ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 15 b. For betalingspåkrav, som angår mere end 50.000 kr., betales 750 kr. med tillæg af 1,2 pct. af den del af kravet, der overstiger 50.000 kr., og med tillæg af de i stk. 2 nævnte beløb. Hvis sagen afsluttes uden meddelelse af påtegning i medfør af retsplejelovens § 477 e, stk. 2, 1. pkt., eller indledning af retssagsbehandling i medfør af retsplejelovens § 477 f, 1. pkt., bortfalder den del af afgiften efter 1. pkt., som overstiger 400 kr.

Stk. 2. Anmoder fordringshaveren om, at udlæg iværksættes uden fornyet anmodning, såfremt skyldneren ikke fremsætter indsigelser, betales yderligere 300 kr. med tillæg af ½ pct. af den del af kravet, der overstiger 3.000 kr. Afgiftspligten efter 1. pkt. bortfalder, hvis sagen afsluttes uden iværksættelse af tvangsfuldbyrdelse i medfør af retsplejelovens § 477 e, stk. 2, 2. pkt. Afgiftspligten efter 1. pkt. bortfalder endvidere i de tilfælde, der er nævnt i § 16, stk. 6.

Stk. 3. Afgiftspligten efter stk. 1 og 2 bortfalder, hvis forkyndelse af betalingspåkravet undlades, fordi udlæg er udelukket efter retsplejelovens § 490 eller konkurslovens §§ 12 c, 31 eller 207 og fordringshaveren har anmodet om, at forkyndelse undlades, jf. retsplejelovens § 477 d, stk. 1.

§ 15 c. Reglerne i kapitel 1 finder anvendelse med de fornødne lempelser.«

§ 3

Loven træder i kraft den 1. oktober 2011.

§ 4

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Formål og baggrund

1.1. Indledning

1.2. Baggrunden for lovforslaget

2. Retsplejelovens kapitel 44 a

2.1. Gældende ret

2.2. Lovforslagets indhold

3. Retsafgifter

3.1. Gældende ret

3.2. Lovforslagets indhold

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

6. Administrative konsekvenser for borgerne

7. Miljømæssige konsekvenser

8. Forholdet til EU-retten

9. Hørte myndigheder mv.

10. Sammenfattende skema

1. Formål og baggrund

1.1. Indledning

Retsplejelovens kapitel 44 a om betalingspåkrav blev indført ved lov nr. 450 af 9. juni 2004 om ændring af retsplejeloven og lov om retsafgifter (Forenklet inkassoproses) og trådte i kraft den 1. januar 2005. Formålet med indførelsen af reglerne var at lette inddrivelsen af ubestridte pengekrav. I lyset af de erfaringer, der var opnået med reglerne i praksis, blev reglerne justeret ved lov nr. 518 af 6. juni 2007 om ændring af retsplejeloven, lov om retsafgifter og konkursloven (Visse ændringer af regler om forenklet inkassoproses, forbud mod mobiltelefoner m.v. i retslokaler og ophævelse af regler om rettergangs bøder).

Ved lov nr. 520 af 6. juni 2007 om ændring af retsplejeloven (Revision af regler om advokaters virksomhed) blev møderetsmonopolet for advokater lempet, så andre end advokater kan repræsentere parterne i form af at møde i retten og underskrive processkrifter bl.a. i den forenkledede inkassoproses, jf. retsplejelovens § 260, stk. 5.

Lovændringen byggede på forslag fra Advokatudvalget i betænkning nr. 1479/2006 om retsplejelovens regler om advokater. Udvalget begrundede bl.a. sit forslag med, at hensynet til fri konkurrence var tillagt en meget høj prioritet såvel i Danmark som internationalt, og at konkurrencebegrænsende ordninger som advokaters møderetsmonopol derfor alene burde opretholdes, hvis de kunne begrundes med tungtvejende hensyn, som ikke kunne tilgodeses på en mindre konkurrencebegrænsende måde. Justitsministeriet fandt som udvalget, at der i et vist omfang kunne ske en lempelse af advokaters møderetsmonopol i byretterne, uden at de vægtige hensyn, der ligger bag reglerne, blev sat over styr, og tiltrådte således udvalgets forslag.

Særligt for så vidt angår forslaget om lempelse af møderetsmonopolet i den forenkledede inkassoproses anførte Advokatudvalget, at reglerne var udformet således, at varetagelsen af partens interesser under sagen ikke forudsatte, at vedkommende var repræsenteret ved en advokat. De sager, der iværksattes efter den forenkledede inkassoproses, var (som altovervejende hovedregel) ikke-tvistige, og de opgaver, som en repræsentant for en part skulle udføre i den forenkledede inkassoproses, var relativt begrænsede. Justitsministeriet var enig heri.

Ved lovforslaget blev der også i retsplejelovens §§ 267 a–d indført regler om god skik for repræsentanter, der ikke er advokater.

Med det fremsatte lovforslag lempes advokaters møderetsmonopol yderligere, da forslaget vil medføre, at andre end advokater også vil kunne repræsentere parterne i sager, der behandles efter den forenkledede inkassoprocess, når sagsgenstanden ligger i intervallet 50.000 kr. - 100.000 kr.

Lovforslaget indeholder endvidere nogle ændringer af lov om retsafgifter som følge af forhøjelsen af beløbsgrænsen i den forenkledede inkassoprocess.

1.2. Baggrund for lovforslaget

Lovforslaget er et led i udmøntningen af Aftale om Konkurrencepakken af 11. april 2011 mellem regeringen, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Kristendemokraterne, som har til formål at fremme konkurrencen og produktiviteten i den private og offentlige sektor.

Lovforslaget har til formål at gøre retsplejelovens regler om betalingspåkrav (den forenkledede inkassoprocess) anvendelige i flere sager og dermed at lempe advokaters møderetsmonopol for at bidrage til øget konkurrence på området.

Sager om betalingspåkrav, der behandles efter den forenkledede inkassoprocess, er efter gældende ret undtaget fra hovedreglen om, at alene advokater kan repræsentere parter i en retssag ved møde i retten og ved at underskrive processkrifter. Det indebærer, at eksempelvis inkassobureauer kan repræsentere deres klienter i disse sager.

Med forslaget forhøjes beløbsgrænsen for sager, der kan behandles efter den forenkledede inkassoprocess, fra 50.000 kr. til 100.000 kr. Fremover vil bl.a. inkassobureauer således kunne repræsentere deres klienter i et større antal sager ved domstolene.

2. Retsplejelovens kapitel 44 a

2.1. Gældende ret

2.1.1. Retsplejelovens kapitel 44 a (§§ 477 a–f) indeholder regler om betalingspåkrav (den forenkledede inkassoprocess). Reglerne blev indført ved lov nr. 450 af 9. juni 2004 om ændring af retsplejeloven og lov om rets-

afgifter (Forenklet inkassoprocess), og de trådte i kraft den 1. januar 2005. I lyset af de erfaringer, der var opnået med reglerne i praksis, blev der foretaget mindre justeringer af reglerne ved lov nr. 518 af 6. juni 2007 om ændring af retsplejeloven, lov om retsafgifter og konkursloven (Visse ændringer af regler om forenklet inkassoprocess, forbud mod mobiltelefoner m.v. i retslokaler og ophævelse af regler om rettergangs bøder).

Reglerne i den forenkledede inkassoprocess bygger på den del af Retsplejerådets betænkning nr. 1436/2004 om reform af den civile retspleje III (Adgang til domstolene), der vedrører en forenklet inkassoprocess.

Formålet med at indføre en forenklet inkassoprocess var at lette inddrivelsen af ubestridte pengekrav ved at indføre en valgfri fremgangsmåde for retslig inddrivelse af ubestridte pengekrav med henblik på en enklere, hurtigere og billigere inddrivelse, hvor tilvejebringelsen af grundlaget for tvangsfuldbyrdelse sker i én arbejdsgang. Denne arbejdsgang består i, at et krav om betaling (betalingspåkravet) forkyndes for skyldneren, hvorefter skyldneren har en frist til at gøre indsigelse mod kravet. Fremsætter skyldneren ikke rettidigt indsigelser mod kravet, kan betalingspåkravet tjene som grundlag for tvangsfuldbyrdelse og har i øvrigt samme bindende virkning som en dom.

2.1.2. Retsplejelovens § 477 a, stk. 1, fastlægger, hvilke krav der kan behandles efter reglerne i den forenkledede inkassoprocess. Efter bestemmelsen kan den forenkledede inkassoprocess anvendes ved inddrivelse af forfaldne pengekrav på højst 50.000 kr., når fordringshaveren ikke forventer, at skyldneren har indsigelser mod kravet eller vil gøre modkrav gældende. Renter og omkostninger medregnes ikke ved opgørelsen af kravets værdi.

Hvis der er angivet flere skyldnere i samme betalingspåkrav, skal reglerne i §§ 477 d–f anvendes for hver skyldner for sig, jf. § 477 a, stk. 2.

Inddrivelsen af forfaldne pengekrav ved hjælp af den forenkledede inkassoprocess indledes, jf. § 477 b, stk. 1, ved indlevering af et betalingspåkrav til fogedretten i en retskreds, hvor der er værneting efter retsplejelovens kapitel 22 og 23. Hvis fordringshaveren ved indleveringen af betalingspåkravet anmoder om, at udlæg iværksættes uden en fornyet anmodning, jf. § 477 b, stk. 4, nr. 2, skal betalingspåkravet dog indleveres til fogedretten i en retskreds, hvor der endvidere er værneting efter § 487, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt.

Ifølge § 477 b, stk. 2, skal der, før betalingspåkravet indleveres til fogedretten, være sendt en påkravsskrivelse til skyldneren. Påkravsskrivelsen skal opfylde betingelserne i § 10, stk. 2 og 3, i lov om inkassovirksomhed, og fristen i lovens § 10, stk. 3, skal være udløbet, jf. dog lovens § 11. Der skal således være sendt en påkravsskrivelse til skyldneren, der tydeligt angiver alle oplysninger, som er nødvendige for, at skyldneren kan bedømme fordringen.

Kravene til betalingspåkravet er fastlagt i § 477 b, stk. 3. Efter bestemmelsen skal et betalingspåkrav indeholde: 1) parternes navn og adresse, herunder angivelse af en postadresse i Danmark, hvortil meddelelser til fordringshaveren vedrørende sagen kan sendes, og hvor forkyndelse kan ske, 2) angivelse af den ret, ved hvilken inddrivelsen indledes, 3) fordringshaverens krav og 4) en kort fremstilling af de faktiske og retlige omstændigheder, hvorpå kravet støttes.

Betalingspåkravet skal endvidere indeholde oplysning om: 1) hvorvidt fordringshaveren ønsker betalingspåkravet forkyndt for skyldneren, såfremt udlæg er udelukket efter § 490 eller konkurslovens §§ 12 c, 31 eller 207, 2) hvorvidt fordringshaveren ønsker, at udlæg iværksættes uden fornyet anmodning fra fordringshaveren, såfremt skyldneren ikke fremsætter indsigelser, og 3) hvorvidt fordringshaveren ønsker, at retssagsbehandling indledes på grundlag af betalingspåkravet uden indlevering af stævning, såfremt skyldneren fremsætter indsigelser, jf. § 477 b, stk. 4.

Med hjemmel i retsplejelovens § 477 b, stk. 5, har Domstolsstyrelsen ved bekendtgørelse nr. 646 af 18. juni 2007 fastsat nærmere regler om betalingspåkravets udformning, herunder om anvendelse af en særlig blanket.

Fogedretten vejleder om udfyldning af blanketter, jf. § 477 b, stk. 6.

Hvis betalingspåkravet ikke opfylder betingelserne i §§ 477 a og 477 b, afviser fogedretten sagen ved en beslutning, der meddeles fordringshaveren, jf. § 477 c, stk. 1. Der kan dog i stedet ske henvisning til den kompetente fogedret, jf. bestemmelsens stk. 3, hvis det fremgår af det foreliggende, hvilken fogedret der er kompetent. Sagen afvises endvidere, hvis fordringshaverens krav er uklart eller ikke findes begrundet i sagsfremstillingen, eller sagsfremstillingen må antages i væsentlige henseender at være urigtig. Anmoder fordringshaveren herom, træffes afgørelsen om afvisning ved kendelse.

I stedet for at afvise sagen kan fogedretten indrømme fordringshaveren en frist til at afhjælpe de mangler, der er nævnt i § 477 c, stk. 1, jf. § 477 c, stk. 2.

Ifølge § 477 c, stk. 4, træffer fogedretten afgørelse om betaling af sagsomkostninger og giver betalingspåkravet påtegning herom.

Er betingelserne i §§ 477 a og 477 b opfyldt, lader fogedretten betalingspåkravet vedhæftet Domstolsstyrelsens Vejledning til skyldneren om retsvirkningerne af betalingspåkravet og om, hvad skyldneren bør foretage sig til varetagelse af sine interesser, forkynde for skyldneren på grundlag af de oplysninger, som betalingspåkravet indeholder, jf. § 477 d, stk. 1 og 3. Forkyndelse foretages dog ikke, hvis udlæg er udelukket efter § 490 eller konkurslovens §§ 12 c, 31 eller 207), og fordringshaveren har anmodet om, at forkyndelse i så fald undlades, jf. § 477 b, stk. 4, nr. 1.

Er angivelsen af skyldnerens navn og adresse, jf. § 477 b, stk. 3, nr. 1, unøjagtig, således at forkyndelse ikke kan foretages på grundlag af fordringshaverens oplysninger, kan fogedretten afvise sagen, jf. § 477 d, stk. 2. Bestemmelserne i § 477 c, stk. 1, 3. pkt., og stk. 2, finder tilsvarende anvendelse.

Det følger af § 477 e, stk. 1, at skyldneren, hvis vedkommende har indsigelser mod kravet, skriftligt skal give fogedretten meddelelse herom inden 14 dage fra forkyndelsen af betalingspåkravet. Fristen for indsigelser er dog 4 uger, hvis forkyndelse sker i udlandet, på Færøerne eller i Grønland.

Hvis skyldneren ikke rettidigt fremkommer med indsigelser mod kravet, giver fogedretten betalingspåkravet påtegning herom og underretter parterne. Har fordringshaveren anmodet om foretagelse af udlæg uden fornyet anmodning, jf. § 477 b, stk. 4, nr. 2, iværksætter fogedretten herefter tvangsfuldbyrdelse på grundlag af betalingspåkravet, der sidestilles med en anmodning om tvangsfuldbyrdelse. Har fordringshaveren ikke anmodet om foretagelse af udlæg uden fornyet anmodning, sender fogedretten udskrift af betalingspåkravet til fordringshaveren, jf. § 477 e, stk. 2.

Når betalingspåkravet har fået påtegning efter § 477 e, stk. 2, 1. pkt., har det samme bindende virkning som en dom, jf. § 477 e, stk. 3.

Skyldneren kan, inden 4 uger efter, at fogedretten har givet betalingspåkravet påtegning om, at der ikke rettidigt er fremkommet indsigelser, ved skriftlig anmodning til fogedretten kræve sagen genoptaget. Fogedretten kan herudover undtagelsesvis genoptage sagen, hvis anmodning herom indgives senere, men inden 1 år efter, at fogedretten har givet betalingspåkravet påtegning om, at der ikke rettidigt er fremkommet indsigelser. Fogedretten kan betinge genoptagelse af, at skyldneren betaler de sagsomkostninger, der er pålagt skyldneren, eller stiller sikkerhed for betalingen, jf. § 477 e, stk. 4.

Genoptages sagen, annullerer fogedretten påtegningen efter § 477 e, stk. 2. 1. pkt., og går herefter frem efter § 477 f.

Fremkommer skyldneren rettidigt med indsigelser mod kravet, jf. § 477 e, stk. 1, og har fordringshaveren anmodet om, at retssagsbehandling indledes uden indlevering af stævning, jf. § 477 b, stk. 4, nr. 3, iværksætter retten retssagsbehandling på grundlag af betalingspåkravet, der sidestilles med en stævning. Sagen fortsætter herefter som en civil retssag. Har fordringshaveren ikke anmodet om, at retssagsbehandling indledes uden indlevering af stævning, sendes betalingspåkravet til fordringshaveren, og skyldneren underrettes herom, jf. § 477 f.

Ifølge § 477 g kan afgørelser, der træffes af fogedretten, kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 53.

2.1.3. I sager om inddrivelse af forfaldne pengekrav efter reglerne i den forenkledede inkassoproces kan en part, jf. retsplejelovens § 260, stk. 5, være repræsenteret ved andre end de personer, der er nævnt i bestemmelsens stk. 2 og 3. En part kan således være repræsenteret ved andre personer end advokater, f.eks. ved et inkassobureau eller en revisor. Repræsentationen efter § 260, stk. 5, kan i den forenkledede inkassoproces bestå i at underskrive processkrifter, jf. retsplejelovens § 261, stk. 2, hvilket ellers er omfattet af advokaters møderetsmonopol.

Bestemmelsen i retsplejelovens § 260, stk. 5, blev indsat ved lov nr. 520 af 6. juni 2007 om ændring af retsplejeloven (Revision af regler om advokaters virksomhed). Ved denne lov blev møderetsmonopolet for advokater lempet, så andre end advokater kan repræsentere parterne bl.a. i den forenkledede inkassoproces. Om baggrunden herfor henvises til pkt. 1.2 ovenfor.

Samtidig med lempelsen af advokaters møderetsmonopol blev der i retsplejelovens §§ 267 a-d indført regler om god skik for repræsentanter, der ikke er advokater, så disse skal leve op til de samme regler om god skik som andre rettergangsfuldmægtige.

2.2. Lovforslagets indhold

2.2.1. Det foreslås at ændre retsplejelovens § 477 a, stk. 1, således at beløbsgrænsen på 50.000 kr. forhøjes til 100.000 kr.

Forslaget om forhøjelse af beløbsgrænsen indebærer samtidig en yderligere lempelse af advokaters møderetsmonopol, da andre end personer omfattet af retsplejelovens § 260, stk. 2 og 3, vil kunne repræsentere parterne i disse sager, jf. retsplejelovens § 260, stk. 5.

Reglerne i den forenkledede inkassoprocess er udformet således, at varetagelsen af parternes interesser under sagen ikke forudsætter, at vedkommende er repræsenteret ved en advokat. Endvidere er de sager, der iværksættes efter den forenkledede inkassoprocess (som altovervejende hovedregel) ikke-tvistige, og de opgaver, som en repræsentant for en part skal udføre i forbindelse med gennemførelsen af et betalingspåkrav efter den forenkledede inkassoprocess, er relativt begrænsede. Det er på den baggrund ubetænkeligt at lempe advokaters møderetsmonopol som foreslået.

2.2.2. Reglerne i retsplejelovens kapitel 44 a om den forenkledede inkassoprocess bygger som anført ovenfor i pkt. 2.1.1 på den del af Retsplejerådets betænkning nr. 1436/2004 om reform af den civile retspleje III (Adgang til domstolene), der vedrører en forenklet inkassoprocess.

I forbindelse med indførelsen af reglerne om den forenkledede inkassoprocess blev det overvejet, om beløbsgrænsen på 50.000 kr. burde være højere eller eventuelt helt burde fjernes, da der – som anført af Retsplejerådet i betænkning nr. 1436/2004 – ikke var retssikkerhedsmæssige betæneligheder ved at lade den forenkledede inkassoprocess omfatte pengekrav på over 50.000 kr. Justitsministeriet fandt dog, at det ville være mest hensigtsmæssigt som foreslået af Retsplejerådet foreløbigt at begrænse den forenkledede inkassoprocess til pengekrav på højst 50.000 kr., da der var tale om en ny procesform, og at der derfor efter Justitsministeriets opfattelse burde indhøstes praktiske erfaringer med reglerne, før beløbsgrænsen eventuelt kunne sættes op eller ophæves.

Retsplejelovens regler om den forenkede inkassoprocess trådte i kraft den 1. januar 2005, og de har således på nuværende tidspunkt fungeret i mere end 6 år. Reglerne er endvidere blevet revideret med virkning fra den 1. januar 2007 i lyset af de erfaringer, der på dette tidspunkt var opnået med reglerne i praksis.

Der foreligger ikke oplysninger om de hidtidige erfaringer med den forenkede inkassoprocess, som gør det betænkeligt at hæve beløbsgrænsen til 100.000 kr.

Justitsministeriet finder det på den baggrund ubetænkeligt nu at hæve beløbsgrænsen til 100.000 kr.

Det bemærkes, at efter gældende ret kan sager behandlet efter den forenkede inkassoprocess, hvori der iværksættes retssagsbehandling, behandles efter retsplejelovens kapitel 39 om behandling af sager om mindre krav (småsagsprocessen), der kan anvendes ved krav på højst 50.000 kr.

Efter forslaget vil pengekrav på mere end 50.000 kr. også kunne behandles efter den forenkede inkassoprocess. Der foreslås ikke en ændring af beløbsgrænsen i småsagsprocessen, og sager vedrørende krav på mere end 50.000 kr. vil således ikke kunne behandles efter småsagsprocessen, hvis der iværksættes retssagsbehandling.

Fra det tidspunkt, hvor retten iværksætter retssagsbehandling, fortsætter en sag om pengekrav på mere end 50.000 kr. således som en almindelig civil retssag, hvor betalingspåkravet sidestilles med en stævning. Bestemmelsen i retsplejelovens § 260, stk. 5, om repræsentation af parterne ved andre end advokater eller personer omfattet af bestemmelsens stk. 3, vil i en sådan sag ikke finde anvendelse efter dette tidspunkt, hvor sagen ikke længere behandles efter den forenkede inkassoprocess og heller ikke kan behandles efter småsagsprocessen i retsplejelovens kapitel 39, da kravet angår mere end 50.000 kr. Under den civile retssag kan parterne således ikke længere lade sig repræsentere ved f.eks. et inkassobureau eller en revisor ved møder i retten eller ved underskrivelse af processkrifter.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

3. Retsafgifter

3.1. Gældende ret

Bekendtgørelse nr. 936 af 8. september 2006 af lov om retsafgifter indeholder i kapitel 2 a (§§ 15 a–15 b) regler om betaling af retsafgifter ved indlevering af et betalingspåkrav.

Efter § 15 a, stk. 1, betales der for betalingspåkrav en retsafgift på 400 kr. med tillæg af de beløb, der er nævnt i bestemmelsens stk. 2-4.

Anmoder fordringshaveren om, at udlæg iværksættes uden fornyet anmodning, såfremt skyldneren ikke fremsætter indsigelser, men ikke om, at retssagsbehandling indledes på grundlag af betalingspåkravet uden indlevering af stævning, såfremt skyldneren fremsætter indsigelser, betales yderligere 300 kr. Denne afgiftspligt bortfalder, hvis sagen afsluttes uden iværksættelse af tvangsfuldbyrdelse i medfør af retsplejelovens § 477 e, stk. 2, 2. pkt., samt i de tilfælde, der er nævnt i § 16, stk. 6, i lov om retsafgifter, jf. denne lovs § 15 a, stk. 2.

Anmoder fordringshaveren om, at retssagsbehandling indledes på grundlag af betalingspåkravet uden indlevering af stævning, såfremt skyldneren fremsætter indsigelser, men ikke om, at udlæg iværksættes uden fornyet anmodning, såfremt skyldneren ikke fremsætter indsigelser, betales yderligere 100 kr. Denne afgiftspligt bortfalder, hvis sagen afsluttes uden indledning af retssagsbehandling i medfør af retsplejelovens § 477 f, 1. pkt., jf. § 15 a, stk. 3, i lov om retsafgifter.

Anmoder fordringshaveren både om, at udlæg iværksættes uden fornyet anmodning, såfremt skyldneren ikke fremsætter indsigelser, og om, at retssagsbehandling indledes på grundlag af betalingspåkravet uden indlevering af stævning, såfremt skyldneren fremsætter indsigelser, betales yderligere 300 kr. Iværksættes tvangsfuldbyrdelse i medfør af retsplejelovens § 477 e, stk. 2, 2. pkt., bortfalder denne afgiftspligt i de tilfælde, der er nævnt i § 16, stk. 6, medmindre der indledes retssagsbehandling i medfør af retsplejelovens § 477 f, 1. pkt., hvor den del af afgiften, der overstiger 100 kr., bortfalder, medmindre der har været iværksat tvangsfuldbyrdelse i medfør af retsplejelovens § 477 e, stk. 2, 2. pkt., uden at der har været tale om et tilfælde som nævnt i § 16, stk. 6. Afgiften på 300 kr. bortfalder helt, hvis sagen afsluttes uden iværksættelse af tvangsfuldbyrdelse i medfør af retsplejelovens § 477 e, stk. 2, 2. pkt., eller indled-

ning af retssagsbehandling i medfør af retsplejelovens § 477 f, 1. pkt., jf. § 15 a, stk. 4.

Ifølge § 15 a, stk. 5, bortfalder afgiftspligten efter § 15 a, stk. 1-4, hvis forkyndelse af betalingspåkravet undlades, fordi udlæg er udelukket efter retsplejelovens § 490 eller konkurslovens §§ 12 c, 31 eller 207 og fordringshaveren har anmodet om, at forkyndelse udelades, jf. retsplejelovens § 477 d, stk. 1.

Ud over de særlige regler om retsafgifter ved betalingspåkrav i kapitel 2 a finder reglerne i kapitel 1 i lov om retsafgifter anvendelse ved betalingspåkrav med de fornødne lempelser, jf. § 15 b. Det følger bl.a. af lovens § 1, at der ikke som normalt skal betales 500 kr. ved sagens anlæg, når retssagsbehandling indledes på grundlag af et betalingspåkrav i medfør af retsplejelovens § 477 f, 1. pkt.

Udvider fordringshaveren sin påstand til mere end 50.000 kr. efter, at betalingspåkravet er overgået til retssagsbehandling, skal der betales yderligere afgift, jf. § 3, stk. 5. Den yderligere afgift beregnes som afgiften efter § 1, stk. 1 og 2, med fradrag af den afgift, der er betalt efter § 15 a.

3.2. Lovforslagets indhold

3.2.1. Som anført ovenfor under pkt. 3.1 er der i lov om retsafgifter, jf. lovbekendtgørelse nr. 936 af 8. september 2006, fastsat regler om retsafgifter ved betalingspåkrav i kapitel 2 a (§§ 15 a–15 b).

Retsafgifterne for den forenkledede inkassoproces bygger som foreslået af Retsplejerådet i betænkning nr. 1436/2004 på to hovedprincipper: 1) at afgiften for rettens behandling af selve betalingspåkravet skal være lavere end afgiften for en civil retssag, og 2) at den samlede afgift for rettens behandling af selve betalingspåkravet samt enten udlæg eller retssagsbehandling skal være lavere, når fordringshaveren samtidig med indleveringen af betalingspåkravet anmoder om behandling i én samlet sagsgang, end når fordringshaveren efter anmodning får betalingspåkravet tilbage og derefter ved særskilt anmodning iværksætter udlæg eller retssagsbehandling. Disse to hovedprincipper skal ses i forhold til formålet med at indføre en forenklet inkassoproces – nemlig at lette inddrivelsen af ubestridte pengekrav ved at indføre en valgfri fremgangsmåde for retslig inddrivelse af ubestridte pengekrav med henblik på en enklere, hurtigere og billigere inddrivelse.

Formålet med det fremsatte lovforslag er ikke som sådan billigere inddrivelse, men som anført ovenfor under pkt. 1.1 at lempe advokaters møderetsmonopol i sager, der kan behandles efter den forenkede inkassoprocess, og som angår krav på op til 100.000 kr., for dermed at øge konkurrencen blandt de personer, der efter retsplejelovens § 260 kan repræsentere parterne i disse sager.

3.2.2. Det foreslås, at de gældende regler om retsafgifter for betalingspåkrav i § 15 a i lov om retsafgifter fastholdes for betalingspåkrav, der angår højst 50.000 kr.

Det foreslås endvidere, at retsafgiften for betalingspåkrav, som angår mere end 50.000 kr., fastsættes, så den svarer til den retsafgift, der skal betales, hvis sagen ikke føres efter den forenkede inkassoprocess. Efter forslaget sidestilles indlevering af et betalingspåkrav, som angår mere end 50.000 kr., således med indlevering af en stævning med hensyn til retsafgifter.

Det foreslås således, at afgiften for rettens behandling af selve betalingspåkravet og i givet fald en retssagsbehandling i én samlet sagsgang skal være 750 kr. med tillæg af 1,2 pct. af den del af kravet, der overstiger 50.000 kr.

Hvis der iværksættes retssagsbehandling efter retsplejelovens § 477 f, 1. pkt., skal der i givet fald betales afgift efter retsafgiftslovens § 2 for hovedforhandling eller for skriftlig behandling, der træder i stedet herfor. Udvides sagsøgerens påstand efter, at betalingspåkravet er overgået til retssagsbehandling, skal der endvidere betales yderligere afgift, jf. § 3, stk. 5, der beregnes som afgiften efter § 1, stk. 1 og 2, af den udvidede påstand med fradrag af den afgift, der allerede er betalt efter § 15 a eller den foreslåede § 15 b.

Afsluttes sagen uden påtegning i medfør af retsplejelovens § 477 e, stk. 2. 1. pkt., eller uden indledning af retssagsbehandling i medfør af retsplejelovens § 477 f, foreslås det, at den del af afgiften, der overstiger 400 kr. bortfalder. Hermed ligestilles en fordringshaver, der indleverer et betalingspåkrav på over 50.000 kr., i disse tilfælde med den fordringshaver, der indleverer et betalingspåkrav på højst 50.000 kr., for så vidt angår retsafgiften. Afgiften for rettens behandling af selve betalingspåkravet

udgør således aldrig mere end 400 kr. uanset kravets størrelse, når sagen afsluttes uden påtegning eller retssagsbehandling.

Det foreslås endvidere, at afgiften for behandling i én samlet sagsgang af betalingspåkrav og udlæg skal være på yderligere 300 kr. med tillæg af ½ pct. af den del af kravet, der overstiger 3.000 kr. Den foreslåede yderligere afgift svarer således til, hvad der er gældende for udlæg, der ikke gennemføres på grundlag af et betalingspåkrav, jf. § 16, stk. 1.

Hvis sagen afsluttes uden iværksættelse af tvangsfuldbyrdelse i medfør af retsplejelovens § 477 e, stk. 2, 2. pkt., foreslås det, at denne afgiftspligt bortfalder. Dette skal ligeledes gælde, hvis fogedretten efter retsplejelovens § 490, stk. 1, afviser at foretage udlægsforretning, eller hvis denne afvises efter konkurslovens §§ 12 c, 31, eller 207.

Endelig foreslås en bestemmelse svarende til § 15 a, stk. 5. Afgiftspligten bortfalder således helt, hvis forkyndelse af betalingspåkravet undlades, fordi udlæg er udelukket efter retsplejelovens § 490 eller konkurslovens §§ 12 c, 31, eller 207, og fordringshaveren har anmodet om, at forkyndelse undlades, jf. retsplejelovens § 477 d, stk. 1.

Med lovforslaget lægges der således ikke op til en afgiftslempelse for inddrivelse af pengekrav på over 50.000 kr. Dog vil den del af afgiftspligten, der ligger over 400 kr. (som er afgiften for rettens behandling af selve betalingspåkravet, når kravet er på højst 50.000 kr.) bortfalde, hvis sagen afsluttes uden meddelelse af påtegning eller indledning af retssagsbehandling.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 1 og 2, og bemærkningerne hertil.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vil medføre, at civilretterne vil få færre inkassosager, og at fogedretterne omvendt vil skulle behandle et øget antal betalingskrav, idet den forenkledte inkassoproces fremover også vil finde anvendelse på krav mellem 50.000 kr. – 100.000 kr. Da der i det væsentlige alene sker en omlægning af opgavefordelingen mellem civilretterne og fogedretterne, vil forslaget som udgangspunkt ikke medføre et merarbejde hos domstolene. Ændringen af proceduren, som bl.a. medfører en enklere og hurtigere behandling af inkassosager, kan muligvis føre til en mindre tilgang af inkassosager.

I forbindelse med de nye regler vil der være behov for at foretage justeringer af retternes vejledningsmateriale samt i retternes systemer. Omkostningerne forbundet hermed afholdes inden for domstolenes eksisterende rammer.

Lovforslaget skønnes ikke i øvrigt at have økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige. Lovforslaget har ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for kommuner og regioner.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Anvendelse af den forenkledte inkassoproses på krav mellem 50.000 kr. og 100.000 kr. vil give mulighed for, at andre end advokater, f.eks. inkassobureauer i højere grad vil kunne anvendes til at inddrive ubestridte pengekrav efter reglerne om betalingspåkrav. Hermed vil konkurrencen på dette område forøges.

Lovforslaget vil give andre end advokater (f.eks. ansatte i inkassobureauer) mulighed for på vegne af en fordringshaver at underskrive og indlevere betalingspåkrav på højst 100.000 kr., hvor grænsen i dag er på 50.000 kr. Lovforslaget indebærer således bl.a., at virksomheder i højere grad vil kunne anvende f.eks. et inkassobureau til at inddrive ubestridte pengekrav efter reglerne om betalingspåkrav.

Herudover forventes forslaget også at medføre en administrativ lettelse, idet det bliver enklere og hurtigere at gennemføre inkassosager med en sagsværdi på mellem 50.000 og 100.000 kr. ved domstolene.

Lovforslaget skønnes ikke at have økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

For borgerne betyder forslaget en administrativ lettelse, idet det bliver enklere og hurtigere at gennemføre inkassosager med en sagsværdi på mellem 50.000 og 100.000 kr. ved domstolene.

7. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.

9. Hørte myndigheder mv.

Et udkast til lovforslaget har været sendt i høring hos:

Præsidenterne for Østre og Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, samtlige byretter, Domstolsstyrelsen, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolenes Tjenestemandsförening, HK Landsklubben Danmarks Domstole, Advokatrådet, Danske Advokater, Foreningen af Danske Inkassoadvokater, Danske Retspolitisk Forening, Retssikkerhedsfonden, Institut for Menneskerettigheder, Danske Regioner, Kommunernes Landsforening, Dansk Handel & Service, Dansk Industri, Danske InkassoBrancheforening, Danske Told og Skatteforbund, Danske Finansieringsselskabers Forening, Finansrådet, Forbrugerrådet, Forbrugerombudsmanden, Forsikring & Pension, HTS Interesseorganisationen, Håndværksrådet, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Foreningen af Registrerede Revisorer, Foreningen af Interne Revisorer, Foreningen af Danske Revisorer, Liberale Erhvervs Råd, Dansk Byggeri og Realkreditrådet.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	En række sager vil fremover skulle behandles i fogedretten i stedet for i civilretten. Endvidere vil der være behov for justeringer af domstolenes vejledningsmateriale mv.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen

Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Enklere og hurtigere behandling af inkassosager med en værdi på mellem 50.000 kr. og 100.000 kr.	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Enklere og hurtigere behandling af inkassosager med en værdi på mellem 50.000 kr. og 100.000 kr.	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (§ 477 a, stk. 1, 1. pkt.)

Ændringen indebærer en udvidelse af anvendelsesområdet for reglerne i retsplejelovens kapitel 44 a om betalingspåkrav.

Det foreslås at forhøje beløbsgrænsen på 50.000 kr. til 100.000 kr., så den forenkede inkassoproses kan anvendes ved inddrivelse af forfaldne pengekrav på højst 100.000 kr.

Ud over ændringen af beløbsgrænsen tilsigtes ingen ændringer i bestemmelsens anvendelsesområde.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Til nr. 1 og 2 (§ 1, stk. 1 og 3)

Ændringen er en konsekvens af den foreslåede regel om betaling af retsafgifter for betalingspåkrav, der angår mere end 50.000 kr., jf. lovforslagets § 2, nr. 4.

Det foreslås, at bestemmelsen i § 1, stk. 1, 2. pkt., ophæves, og at der indsættes en bestemmelse svarende til § 1, stk. 1, 2. pkt., som et nyt stk. 3, således at § 1, stk. 1 og 2, ikke gælder ved retssagsbehandling, der indledes på grundlag af et betalingspåkrav i medfør af retsplejelovens § 477 f, 1. pkt. Afgiften betales i stedet som foreskrevet i § 15 a og den foreslåede § 15 b.

Den betalte retsafgift efter § 15 a eller den foreslåede § 15 b omfatter også retssagsbehandlingen, når fordringshaveren i betalingspåkravet anmoder om, at retssagsbehandling indledes på grundlag af betalingspåkravet uden indlevering af stævning, såfremt skyldneren fremsætter indsigelser. Herudover vil der i givet fald skulle betales afgift for hovedforhandling eller for skriftlig behandling, der træder i stedet herfor, jf. retsafgiftslovens § 2, hvis sagens værdi på det tidspunkt overstiger 50.000 kr. Det

foreslås endvidere, at det skal fremgå udtrykkeligt af bestemmelsen, at lovens § 3, stk. 5, finder anvendelse. Såfremt påstanden udvides efter, at betalingspåkravet er overgået til retssagsbehandling, skal der således betales yderligere retsafgift, jf. retsafgiftslovens § 3, stk. 5. Den yderligere retsafgift beregnes som afgiften efter § 1, stk. 1 og 2, af den udvidede påstand med fradrag af den afgift, der er betalt efter § 15 a eller den foreslåede regel i § 15 b.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 15 a, stk. 1)

Den foreslåede ændring indebærer, at det udtrykkeligt fremgår af bestemmelsen, at den finder anvendelse ved betalingspåkrav, der angår højst 50.000 kr. Der tilsigtes således ingen ændring af bestemmelsens anvendelsesområde.

Ændringen er alene en konsekvens af, at der ved forslaget § 2, nr. 2, foreslås en ny § 15 b, som finder anvendelse ved betalingspåkrav, der angår mere end 50.000 kr.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (§ 15 b og c)

Bestemmelsen i § 15 b fastlægger retsafgiften for betalingspåkrav, som angår mere end 50.000 kr.

Det foreslås, at retsafgiften fastsættes, så den svarer til den afgift, der skal betales, hvis sagen ikke føres efter den forenkede inkassoprocés. Retsafgiften skal betales ved indlevering af betalingspåkravet.

Der foreslås derfor en retsafgift på 750 kr. med tillæg af 1,2 pct. af den del af kravet, der overstiger 50.000 kr. for rettens behandling af selve betalingspåkravet og en retssagsbehandling i én samlet sagsgang.

Afsluttes sagen uden påtegning af betalingspåkravet i medfør af retsplejelovens § 477 e, stk. 2, 1. pkt., eller uden indledning af retssagsbehandling i medfør af retsplejelovens § 477 f, stk. 1, 1. pkt., tilbagebetales den

del af afgiften, der overstiger 400 kr. Afgiften for rettens behandling af selve betalingspåkravet udgør således aldrig mere end 400 kr. uanset kravets størrelse, når sagen afsluttes uden påtegning eller retssagsbehandling.

Der foreslås en afgift for behandling i én samlet sagsgang af betalingspåkrav og udlæg på yderligere 300 kr. med tillæg af ½ pct. af den del af kravet, der overstiger 3.000 kr.

Hvis sagen afsluttes uden iværksættelse af tvangsfuldbyrdelse i medfør af retsplejelovens § 477 e, stk. 2, 2. pkt., tilbagebetales denne afgift. Dette er ligeledes tilfældet, hvis fogedretten efter retsplejelovens § 490, stk. 1, afviser at foretage udlægsforretning, eller hvis denne afvises efter konkurslovens §§ 12 c, 31 eller 207.

For så vidt angår udlæg, er det afgiften efter § 16, stk. 1, der er inkluderet i den samlede afgift for betalingspåkravet efter § 15 a eller den foreslåede § 15 b. Der vil herudover skulle betales tillægsafgift efter § 17 a for udkørende fogedforretning eller politifremstilling, hvis det er relevant.

Der foreslås endvidere en bestemmelse svarende til § 15 a, stk. 5.

Afgiften tilbagebetales således, hvis forkyndelse af betalingspåkravet undlades, fordi udlæg er udelukket efter retsplejelovens § 490 eller konkurslovens §§ 12 c, 31, eller 207, og fordringshaveren har anmodet om, at forkyndelse undlades, jf. retsplejelovens § 477 d, stk. 1.

Bestemmelsen i § 15 c, som gør reglerne i retsafgiftslovens kapitel 1 anvendelige på afgifterne for betalingspåkrav i det omfang, det er relevant, viderefører den gældende § 15 b uden ændringer i bestemmelsens ordlyd, og bestemmelsen skal efter forslaget finde anvendelse ved alle betalingspåkrav uanset kravets størrelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Det foreslås, at loven skal træde i kraft den 1. oktober 2011.

Til § 4

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed og fastslår, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Baggrunden herfor er, at hverken retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1237 af 26. oktober 2010 eller lov om retsafgifter, jf. lovbekendtgørelse nr. 936 af 8. september 2006, gælder for Færøerne og Grønland.

Bilag

Lovforslaget sammenholdt med gældende ret

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I retsplejeloven, jf. lovbe-
kendtgørelse nr. 1237 af 26. okto-
ber 2010, som ændret ved § 1 i lov
nr. 404 af 21. april 2010, § 2 i lov
nr. 718 af 25. juni 2010, § 2 i lov
nr. 1549 af 21. december 2010 og
§ 2 i lov nr. 1552 af 21. december
2010, foretages følgende ændrin-
ger:

§ 477 a. Reglerne i dette kapitel
kan anvendes ved inddrivelse af
forfaldne pengekrav på højst
50.000 kr., når fordringshaveren
ikke forventer, at skyldneren har
indsigelser mod kravet eller vil
gøre modkrav gældende. Renter og
omkostninger medregnes ikke ved
opgørelsen af kravets værdi.

Stk. 2. Er der angivet flere
skyldnere i samme betalingspå-
krav, anvendes reglerne i §§ 477 d-
477 f for hver skyldner for sig.

1. I § 477 a, stk. 1, 1. pkt., ændres
»50.000« til: »100.000«.

§ 2

I lov om retsafgifter, jf. lovbe-
kendtgørelse nr. 936 af 8. septem-
ber 2006, som ændret bl.a. ved § 2
i lov nr. 518 af 6. juni 2007, § 3 i
lov nr. 718 af 25. juni 2010 og se-
nest ved lov nr. 1550 af 21. de-

cember 2010, foretages følgende ændringer:

§ 1. Ved sagens anlæg betales 500 kr. Dette gælder dog ikke, når retssagsbehandling indledes på grundlag af et betalingspåkrav i medfør af retsplejelovens § 477 f, 1. pkt.

Stk.2. For sager, som angår penge eller penges værd, og hvor værdien overstiger 50.000 kr., betales ved sagens anlæg yderligere 250 kr. med tillæg af 1,2 pct. af den del af værdien, der overstiger 50.000 kr.

Stk.3. Den samlede betaling efter stk. 1 og 2 kan højst udgøre 75.000 kr. I sager, der angår prøvelse af myndighedsudøvelse, eller som er omfattet af retsplejelovens § 327, stk. 1, nr. 2 eller 3, kan den samlede betaling efter stk. 1 og 2 dog højst udgøre 2.000 kr.

§ 15 a. For betalingspåkrav betales 400 kr. med tillæg af de i stk. 2-4 nævnte beløb.

Stk. 2. Anmoder fordringshave- ren om, at udlæg iværksættes uden fornyet anmodning, såfremt skyld- neren ikke fremsætter indsigelser, men ikke om, at retssagsbehand- ling indledes på grundlag af beta- lingspåkravet uden indlevering af stævning, såfremt skyldneren fremsætter indsigelser, betales yderligere 300 kr. Afgiftspligten efter 1. pkt. bortfalder, hvis sagen

1. § 1, stk. 1, 2. pkt. ophæves.

2. I § 1 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Stk. 1 og 2 gælder ikke, når retssagsbehandling indledes på grundlag af et betalingspåkrav i medfør af retsplejelovens § 477 f, 1. pkt., jf. dog § 3, stk. 5.«

Stk. 3 bliver herefter til stk. 4.

3. I § 15 a, stk. 1, indsættes efter »betalingspåkrav«: », som angår højst 50.000 kr.,«.

afsluttes uden iværksættelse af tvangsfuldbyrdelse i medfør af retsplejelovens § 477 e, stk. 2, 2. pkt. Afgiftspligten efter 1. pkt. bortfalder endvidere i de tilfælde, der er nævnt i § 16, stk. 6.

Stk. 3. Anmoder fordringshaveren om, at retssagsbehandling indledes på grundlag af betalingspåkravet uden indlevering af stævning, såfremt skyldneren fremsætter indsigelser, men ikke om, at udlæg iværksættes uden fornyet anmodning, såfremt skyldneren ikke fremsætter indsigelser, betales yderligere 100 kr. Afgiftspligten efter 1. pkt. bortfalder, hvis sagen afsluttes uden indledning af retssagsbehandling i medfør af retsplejelovens § 477 f, 1. pkt.

Stk. 4. Anmoder fordringshaveren både om, at udlæg iværksættes uden fornyet anmodning, såfremt skyldneren ikke fremsætter indsigelser, og om, at retssagsbehandling indledes på grundlag af betalingspåkravet uden indlevering af stævning, såfremt skyldneren fremsætter indsigelser, betales yderligere 300 kr. Iværksættes tvangsfuldbyrdelse i medfør af retsplejelovens § 477 e, stk. 2, 2. pkt., bortfalder afgiftspligten efter 1. pkt. i de tilfælde, der er nævnt i § 16, stk. 6. Indledes retssagsbehandling i medfør af retsplejelovens § 477 f, 1. pkt., bortfalder den del af afgiften efter 1. pkt., der overstiger 100 kr. Afgiftspligten

efter 1. pkt. bortfalder helt, hvis sagen afsluttes uden iværksættelse af tvangsfuldbyrdelse i medfør af retsplejelovens § 477 e, stk. 2, 2. pkt., eller indledning af retssagsbehandling i medfør af retsplejelovens § 477 f, 1. pkt.

Stk. 5. Afgiftspligten efter stk. 1-4 bortfalder, hvis forkyndelse af betalingspåkravet undlades, fordi udlæg er udelukket efter retsplejelovens § 490 eller konkurslovens §§ 12 c, 31 eller 207 og fordringshaveren har anmodet om, at forkyndelse undlades, jf. retsplejelovens § 477 d, stk. 1.

§ 15 b. Reglerne i kapitel 1 finder anvendelse med de fornødne lempelser.

4. § 15 b ophæves, og i stedet indsættes:

»**§ 15 b.** For betalingspåkrav, som angår mere end 50.000 kr., betales 750 kr. med tillæg af 1,2 pct. af den del af kravet, der overstiger 50.000 kr., og med tillæg af de i stk. 2 nævnte beløb. Hvis sagen afsluttes uden meddelelse af påtegning i medfør af retsplejelovens § 477 e, stk. 2, 1. pkt., eller indledning af retssagsbehandling i medfør af retsplejelovens § 477 f, 1. pkt., bortfalder den del af afgiften efter 1. pkt., som overstiger 400 kr.

Stk. 2. Anmoder fordringshaveren om, at udlæg iværksættes uden fornyet anmodning, såfremt skyldneren ikke fremsætter indsigelser, betales yderligere 300 kr. med tillæg af ½ pct. af den del af kravet,

der overstiger 3.000 kr. Afgiftspligten efter 1. pkt. bortfalder, hvis sagen afsluttes uden iværksættelse af tvangsfuldbyrdelse i medfør af retsplejelovens § 477 e, stk. 2, 2. pkt. Afgiftspligten efter 1. pkt. bortfalder endvidere i de tilfælde, der er nævnt i § 16, stk. 6.

Stk. 3. Afgiftspligten efter stk. 1 og 2 bortfalder, hvis forkyndelse af betalingspåkravet undlades, fordi udlæg er udelukket efter retsplejelovens § 490 eller konkurslovens §§ 12 c, 31 eller 207 og fordringshaveren har anmodet om, at forkyndelse undlades, jf. retsplejelovens § 477 d, stk. 1.

§ 15 c. Reglerne i kapitel 1 finder anvendelse med de fornødne lempelser.«

§ 3

Loven træder i kraft den 1. oktober 2011.

§ 4

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.